

Arrest

nr. 243 123 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 mei 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2015 biedt de verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, zich aan bij de burgerlijke stand te Antwerpen, district Deurne, met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met S.L.G., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 10 november 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de inschrijving van de verklaring van wettelijke samenwoning van de verzoekster met de heer S.L.G. De verzoekster en de heer S.L.G. tekenen beroep aan tegen deze beslissing.

Bij vonnis van de familierechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 3 mei 2016 wordt deze vordering ontvankelijk, maar ongegrond verklaard. Tegen dit vonnis wordt echter hoger beroep ingesteld.

Op 9 juni 2016 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van een Unieburger – partner in het kader van een duurzame relatie met S.L.G, in toepassing van artikel 47/1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekster wordt op 13 december 2016 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 27 februari 2017 met repertoriumnummer 2017/1915 doet de beslissing van 10 november 2015, waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand de inschrijving weigerde van de verklaring van wettelijke samenwoning van de verzoekster met de heer S.L.G., teniet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de wettelijke samenwoning op de dag van de registratie ook meteen werd stopgezet.

Op 9 april 2020 verzoekt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de burgemeester van Antwerpen om volgend schrijven aan de verzoekster te betekenen:

“(…)

Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen. In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele beëindiging van het verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: ‘Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.’, staat het betrokkene vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken aan DVZ via uw gemeentebestuur.

*Deze documenten dienen overgemaakt te worden ten laatste 10 dagen na betekening van dit schrijven.
(…)”*

Op 21 april 2020 maakt de verzoekster stukken over.

Op 12 mei 2020 neemt de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de thans bestreden beslissing, die op 13 mei 2020 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)”

In uitvoering van artikel 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: P. (...)

Voorna(a)m(en): D. B. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).1983

Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Art. 47/4 van de wet van 15.12.1980 stelt: "Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer:

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt; [...]"

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht als feitelijke partner van Nederlandse nationaliteit, dhr. S., L. G. (...) (RR: xxx), in toepassing van art. 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij diende daartoe een bijlage 19ter in op 09.06.2016. De F-kaart werd afgeleverd op 13.12.2016. Intussen is de situatie van betrokkene geheel gewijzigd. De relatie heeft een einde genomen en de referentiepersoon zou inmiddels terug naar Nederland getrokken zijn.

Betrokkenen gingen ook een wettelijke samenwoning aan die aanvankelijk niet werd geregistreerd. Na uitspraak in hoger beroep op 27.02.2017 werd de wettelijke samenwoning geregistreerd op 07.08.2018 te Antwerpen.

Opmerkelijk is dat de wettelijke samenwoning meteen diezelfde dag ook terug werd stopgezet. Betrokkenen waren dus wettelijk samenwonend van 25.09.2015 tot 07.08.2018. Het einde van de relatie staat vast. Ook bij huidig onderzoek wordt het einde van de relatie nergens betwist.

Gelet de aanvraag dd. 09.06.2016 werd ingediend op basis van art. 47/1, 2° en om overeenkomstig artikel 47/4, laatste lid rechtmatig een einde te stellen aan dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met het land van oorsprong. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 09.04.2020 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken.

Naar aanleiding hiervan werden volgende stukken voorgelegd:

- Begeleidend schrijven raadsman dd. 20.04.2020 en 21.04.2020
- Arbeidsovereenkomst bij Zorgbedrijf Antwerpen, definitieve omschakeling naar een voltijds contract onbepaalde duur vanaf 01.11.2016 en daarbijhorend addendum; bijbehorende loonfiches en fiscale fiches 281.10, aanvraagformulieren vakbondspremie
- Verklaring inzake tewerkstelling in zorgsector/Coronavirus dd. 16.03.2020 en een informatieve nota van Zorgbedrijf Antwerpen en Zorgbedrijf vzw inzake schakel overschrijdende tewerkstelling tijdens gezondheids crisis (COVID-19)
- Overeenkomst kredietopening + domiciliëringsopdracht BUY WAY van Makro/Metro dd. 14.12.2019; Brieven BUY WAY van Makro/Metro met betrekking tot maandelijkse aflossing kredietkaart van met uiterste betaaldatum 09.01.2020 en 09.04.2020, situatie van betrokkenes dossier op 23.12.2019 en op 25.03.2020, en bijbehorende details verrichtingen tussen 25.11.2019 tot 23.12.2019 en tussen 24.02.2020 tot 25.03.2020
- Aansluiting op Full Cover-verzekering dd. 20.12.2019
- Brief dd. 24.06.2019 mbt contract Engie Electrabel met ingang op 24.06.2019
- Beleenovereenkomsten bij Stadsbank van Lening te Amsterdam dd. 22.11.2019, dd. 18.11.2019
- Overzicht contract Engie voor de periode van 24.06.2020 – 23.06.2021 en begeleidend schrijven
- Attest inburgering dd. 17.10.2016 + achterste blad inburgeringscontract dd. 21.03.2016
- Kentekenbewijs auto op naam van betrokkene
- Allerhande documenten ING: Lening voor tweedehandswagen dd. 19.06.2019 over een looptijd van 30 maanden en brief daaromtrent dd. 20.06.2019, bijbehorende aflossingstabel; brief dd. 03.08.2017 met betrekking tot Geldreserve en overeenkomst voor geoorloofde debetstand op een rekening "ING Geldreserve" dd. 01.08.2017; Algemene info met betrekking tot ING-kredieten en Europese standaardinformatie inzake consumentenkrediet; ING Pensioenspaarplan dd. 20.12.2018 (contract zou reeds bestaan sinds 01.08.2017); opening Focusplan dd. 04.08.2017 en 03.01.2019; Brief dd. 03.01.2019 met betrekking tot spaarplan; toetredingsformulier verzekeringsovereenkomst Income P voor 2017-2018

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst (Nederland) of origine (Suriname) slechts een relatief korte periode betreft. Betrokkene verblijft in het land sinds 16.06.2016 (bijlage 19ter dd.

16.06.2016). Betrokkene verbleef kennelijk reeds langer in België/Nederland, gelet zij voorafgaand aan de verblijfsaanvraag op basis van dewelke zij het verblijfsrecht verkreeg, in België een wettelijke samenwoning afsloot en ook in Nederland gekend is. Zelf verklaarde zij reeds op 10.10.2013 België ingereisd te zijn (cfr. inlichtingenblad dd. 22.12.2015). In het voorgelegde paspoort dat wel nog in Suriname werd afgeleverd op 15.08.2013 zijn geen in- of uitreisstempels terug te vinden. Sinds wanneer zij Suriname precies heeft verlaten, is dus niet duidelijk. In elk geval kunnen geen rechten geput worden uit illegaal verblijf. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst of origine gewoond heeft en er opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Ook de leeftijd of medische situatie van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst of origine. Betrokkene legt alvast met betrekking tot de voorgaande elementen niets voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken, noch kan enige hinderpaal hieromtrent uit het dossier blijken.

De gezinssituatie in België spreekt voor zich, de relatie heeft een einde genomen. Dit wordt ook nergens door betrokkene betwist. De wettelijke samenwoning is inmiddels reeds geruime tijd stopgezet. Ook met betrekking tot de gezinssituatie legt betrokkene niets voor, noch maakt haar raadsman melding van een gezinsleven of een nieuwe relatie die betrokkene in het Rijk zou hebben aangeknoopt. Voorts is er nergens in het dossier sprake van minderjarige kinderen. Dit wordt ook bevestigd door de voorgelegde loonfiches van betrokkene waarin haar burgerlijke staat van wettelijk samenwonend naar ongehuwd aangepast en waarin geen melding gemaakt wordt van kinderen. In het Rijksregister tot slot staat zij als alleenstaande geregistreerd, er woont verder niemand bij haar in. Dhr. F. D. (...), betrokkenes neef, woonde een tijdje op het zelfde adres, maar ook dat is heden niet meer het geval.

Wat betreft haar sociale en culturele integratie legt betrokkene een inburgeringsattest voor dd. 17.10.2016 voor. Betrokkene legt verder enkele brieven voor met betrekking tot een kredietkaart op haar naam bij Makro/Metro waarop de huidige situatie van haar dossier te lezen staat en welke afbetaling zij dient te voldoen. Het is niet duidelijk wat mevrouw allemaal aankocht bij desbetreffende winkelketen. Echter de aankoop van voedingswaren of materiële zaken, en het verzekerd zijn in dat kader, kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar zij is gevestigd, al was het maar om in haar basisbehoeften te voorzien. Voor zover mevrouw iets anders met dit document zou willen aantonen, dient gesteld te worden dat dit heden niet duidelijk is en er nagelaten werd verdere duiding te geven. Dit gaat evenzeer op voor de documenten die werden voorgelegd van de ING-bank met betrekking tot een autolening, Focusplan, (pensioen-)spaarplan, Geldreserve, andere vormen van kredietopneming (beleenovereenkomst, overeenkomst kredietopening BUY WAY) en de allerhande verzekeringen die zij voorlegt (Income P via ING en Full Cover via Buy Way): de sociale of culturele integratie die van deze stukken uit zou moeten gaan, kunnen geen beletsel vormen voor het beëindigen van het verblijfsrecht. Mevrouw denkt duidelijk goed na over hoe ze zichzelf het best verzekert (en eventuele nabestaanden de beste garanties biedt – cfr. income P) en ging voorts verschillende vormen van kredieten aan. De verzekeringen zijn mogelijks ook in het buitenland geldig, net zoals de spaarplannen en kredieten ook vanuit het buitenland kunnen verdergezet worden. Hetzelfde geldt voor mevrouw haar wagen, ook deze is niet aan de Rijksgrens van België gebonden. Uit de beleenovereenkomsten blijkt daarenboven dat mevrouw ook zaken in pand geeft in Nederland, meer bepaald in Amsterdam bij de Stadsbank van Lening. Ook het aangaan/behouden van een contract bij Engie Electrabel voor elektriciteit en gas kunnen bezwaarlijk als een afdoende mate van integratie aanzien worden. Nutsvoorzieningen worden, samen met een dak boven het hoofd, aanzien als noodzakelijk om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Er worden tot slot enkele formulieren met oog op het bekomen van een vakbondspremie voorgelegd. Echter, het loutere ontvangen en heden voorleggen van dergelijke formulieren betekent niet dat betrokkene ook daadwerkelijk is aangesloten bij een vakbond. Bovendien, lidmaatschap bij een vakbond, voor zover betrokkene aangesloten is en de lidgelden heeft betaald, zouden deze verband houden met de tewerkstelling/werk en inkomen van mevrouw. Met betrekking tot de economische situatie van betrokkene tot slot, dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat zij geruime tijd is tewerkgesteld, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter, gelet tewerkstelling en bijbehorend inkomen nodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven kan ook dit element niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Bij gebrek aan contra-indicaties dient bovendien geconcludeerd te worden dat de gezondheidstoestand en de leeftijd van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst of origine (naar keuze) kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is nog voldoende jong om terug te reizen en de draad terug op te pikken.

Voor zover zou opgeworpen worden dat betrokkene dossier, gelet op de uitgestelde registratie van de wettelijke samenwoning in feite in het licht van art. 42quater zou moeten beoordeeld worden, dient opgemerkt te worden dat, gelet de aanvraag gezinshereniging ingediend werd op basis van art. 47/1, 1° dit heden niet mogelijk is.

Bovendien zou betrokkene ook in dat geval niet aan de uitzonderingsvoorwaarden voldoen. Immers, er is geen sprake van 3 jaar wettelijke samenwoning, noch van minderjarige kinderen in het Rijk. Evenmin kan een schrijnende situatie blijken uit het dossier. Slachtofferschap van intrafamiliaal geweld dient eveneens als een belangrijk humanitair element beschouwd te worden, en betrokkene werd wél gevraagd om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Het is niet omdat er niet expliciet naar gevraagd is, dat betrokkene geen kans zou hebben gehad dit aan te halen. Temeer omdat betrokkene zich bijstaan door een raadsman, zodat de draagwijdte van het onderzoek zeker duidelijk moet zijn geweest. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat er geen sprake is van een schrijnende situatie. De bestaansmiddelenvoorwaarde tot slot betreft slechts een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de voorziene uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° is voldaan. Betrokkene voldoet dus aan geen van voormelde uitzonderingsvoorwaarden. Voor wat de humanitaire situatie van betrokkene betreft: gelet de finaliteit van art. 42quater, §1, derde lid geheel overeenstemt met de bewoordingen van art. 47/4, laatste lid is het niet kennelijk onredelijk te stellen dat een onderzoek op basis van art. 42quater tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart dient te worden gesupprimeerd.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 47/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In de uiteenzetting van het eerste middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine', RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd genomen op grond van artikel 47/4 Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de initiële verblijfsaanvraag gebeurde op basis van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 47/4 Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“(…)”

Verzoekster meent dat dit laatste niet op afdoende wijze werd onderzocht.

Om te beginnen heeft zij haar arbeidsovereenkomst voorgelegd (STUK 3), met bijhorende verklaring waaruit blijkt dat zij sinds november 2016 een voltijdse tewerkstelling heeft (STUK 4). Zij legde tevens bijhorende loonfiches voor, fiscale fiches en aanvragen vakbondspremie (STUKKEN 5-7).

Het hebben van inkomsten is inderdaad nodig om een menswaardig leven te kunnen leiden, doch verzoekster toont met haar vaste en voltijdse tewerkstelling in de zorgsector en aansluit bij de vakbond wel degelijk haar integratie, motivatie en ambitie aan.

Verzoekster is met andere woorden op een duurzame manier tewerkgesteld in België. Indien het hebben van een vaste en voltijdse job, geen afdoende bewijs kan vormen van integratie, quod non, dan nog vormen de gevolgen van het hebben van een job dit wel. Verzoekster is ondertussen ongeveer 4 jaar tewerkgesteld bij dezelfde werkgever, waardoor zij een loyaal en collegiaal netwerk heeft opgebouwd.

Verzoekster legde tevens een attest van inburgering voor (STUK 8). Hierover ontbreekt elke motivering in de bestreden beslissing, waardoor men mag aannemen dat dit stuk wordt aanvaard. Alleszins betreft het volgen van een inburgeringscursus geen vereiste in het kader van de procedure gezinshereniging met haar toenmalige partner (EU-burger) en vormt het dus een bijzonder bewijs van integratie.

Daarnaast legde verzoekster tal van documenten voor waaruit blijkt dat zij hier op alle mogelijke vlakken is geïntegreerd en zodoende ook op alle vlakken in orde is.

Zo legde verzoekster documenten voor van het hebben van een kredietkaart (STUK 9), het afsluiten van een contract voor energie (STUK 10) en het afsluiten van een zogenaamde “full cover verzekering” (STUK 11).

Ook haar wagen is hier ingeschreven (STUK 12).

Verzoekster legde tevens tal van documenten voor die bewijzen dat zij vaste klant is bij ING en haar zaken op orde heeft: pensioenspaarplan, kredietopneming, beleggingsplan, lening tweedehandswagen met aflossingstabel, verzekeringsovereenkomst en spaarplan (STUK 13).

Verwerende partij stelt dat deze documenten niet aantonen dat verzoekster hierop bijzondere wijze is geïntegreerd. Doch deze documenten tonen stuk voor stuk aan dat er wel degelijk sprake is van een sociale integratie, daar geen enkel van deze stukken per se nodig zijn om in de basisbehoeften te voorzien. Verzoekster is evenwel iemand die zich hier op alle vlakken heeft geïntegreerd en haar zaken hier volledig op orde heeft gebracht.

Door haar voltijdse en vaste tewerkstelling heeft verzoekster ook nog nooit beroep moeten doen op de Belgische overheidsinstellingen en zij is dus perfect in staat om voor zichzelf in te staan en te zorgen.

Verzoekster is hier aldus op alle mogelijke vlakken geïntegreerd.

De motivering in de bestreden beslissing wijst dan ook op een gebrekkig onderzoek vanwege verwerende partij, waarmee zij de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dit legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Verwerende partij heeft dan ook de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden (motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, redelijkheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel) door op over te gaan tot het nemen van zo'n drastische beslissing met een enorme impact op het leven van verzoekster.

Het betreft een beslissing met een zeer grote impact voor verzoekster. Zij verliest haar verblijfsrecht na hier jarenlang een leven te hebben opgebouwd. Zij werkt hier, heeft hier een sociaal en familiaal netwerk, is hier ten volle geïntegreerd, ...

Verwerende partij had daarom op een veel grondigere manier moeten tewerk gaan en het dossier beter moeten bestuderen, en de stukken niet moeten afschrijven als "normaal in het kader van een menswaardig leven".

Verzoekster heeft hier méér dan "gewoon" een menswaardig leven. Zij is een gemotiveerde persoon die daardoor ook een voltijdse en vaste job heeft kunnen bekomen in de zorgsector en zij heeft haar hele leven hier georganiseerd.

Verzoekster heeft zodus de humanitaire elementen voldoende bewezen.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.1.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In het eerste middel brengt de verzoekster een theoretisch betoog naar voor over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, maar laat zij na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo wordt uitdrukkelijk aangegeven dat een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht met toepassing van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet. De betreden akte bevat verder tevens een

uitvoerige motivering in feite. De gemachtigde geeft aan dat de verzoekster het verblijfsrecht bekam als feitelijke partner van S.L.G., die de Nederlandse nationaliteit heeft, maar dat de situatie inmiddels is gewijzigd, nu de relatie is beëindigd en de referentiepersoon inmiddels terug naar Nederland getrokken zou zijn. Tevens wordt gemotiveerd omtrent de elementen, zoals voorzien in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet (*i.e.* de duur van verzoeksters verblijf in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong), en omtrent de stukken die de verzoekster in dat verband had bijgebracht nadat zij op 9 april 2020 werd gevraagd om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. De gemachtigde licht toe waarom deze elementen en documenten niet in de weg staan aan de beëindiging van het verblijf.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Waar de verzoekster nog argumenteert dat elke motivering omtrent het attest van inburgering ontbreekt, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat in de bestreden akte tot tweemaal toe uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de verzoekster (ter ondersteuning van haar sociale en culturele integratie) een attest van inburgering van 17 oktober 2016 heeft voorgelegd. Dit document wordt, tezamen met de overige voorgelegde stukken, in rekening genomen bij het besluit dat er geen elementen worden voorgelegd die in de weg staan aan de beëindiging van het verblijf. In dit kader wordt erop gewezen dat de formele motiveringsplicht nog niet vereist dat de overheid ertoe gehouden is om op elk aangevoerd argument afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653). De verzoekster toont niet aan dat hieraan *in casu* niet zou zijn voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, dat de wettelijke grondslag vormt van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° (...)

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Aldus kan de gemachtigde binnen de vijf jaar na het bekomen van het verblijfsrecht, een einde maken aan dit verblijfsrecht wanneer, zoals *in casu*, er geen duurzame relatie meer is met de burger van de Unie in functie waarvan het verblijfsrecht werd verkregen.

De verzoekster betwist niet dat haar relatie met de heer S.L.G. beëindigd is. Het staat dan ook buiten betwisting dat *in casu* is voldaan aan de wettelijke voorwaarden om te kunnen overgaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht als “*ander familielid*” van een burger van de Unie.

De verzoekster voert enkel aan dat de elementen, zoals voorzien in artikel 47/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, niet afdoende werden onderzocht. Zij hekelt in dit verband de motieven in de bestreden beslissing over haar integratie en haar tewerkstelling.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 47/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet slechts impliceert dat de gemachtigde rekening moet houden met volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, de gemachtigde op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. De gemachtigde beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt.

De verzoekster benadrukt dat zij haar arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd, waaruit blijkt dat zij sinds november 2016 een voltijdse tewerkstelling heeft; zij legde tevens loonfiches, fiscale fiches en aanvragen van een vakbondspremie voor. De verzoekster voert aan dat haar vaste en voltijdse tewerkstelling in de zorgsector en haar aansluitingen bij de vakbond wel degelijk blijken geven van haar integratie, motivatie en ambitie. De verzoekster geeft mee dat een vaste en voltijdse job wel degelijk het afdoende bewijs kan vormen van haar integratie, maar dit hoe dan ook blijkt uit de gevolgen van haar job: zij is immers al vier jaar tewerkgesteld bij dezelfde werkgever waardoor zij een loyaal en collegiaal netwerk heeft opgebouwd. De verzoekster benadrukt ook dat zij nooit beroep heeft gedaan op de Belgische overheidsinstellingen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de economische situatie van de verzoekster:

“Met betrekking tot de economische situatie van betrokkene tot slot, dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat zij geruime tijd is tewerkgesteld, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter, gelet tewerkstelling en bijbehorend inkomen nodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven kan ook dit element niet

aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.”

In de bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat een tewerkstelling niet zou getuigen van integratie maar wel dat *“dit element niet (...) (aantoont) dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan”* (eigen onderlijning). Waar de verzoekster nog verwijst naar haar collegiaal netwerk, wordt erop gewezen dat zij in dat verband geen stukken heeft voorgelegd, zodat de gemachtigde hiermee ook geen rekening kon houden.

Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de door haar aangebrachte elementen. Zij maakt evenwel niet aannemelijk dat de beoordeling van de gemachtigde kennelijk onredelijk is. In de mate dat de verzoekster oordeelt dat in haren hoofde wel sprake is van een volledige integratie of van grote moeite om geïntegreerd te geraken, terwijl de gemachtigde van oordeel is dat dit niet het geval is, blijkt dat zij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak voorstaat dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort.

De verzoekster geeft mee dat zij ook een attest van inburgering heeft voorgelegd, waarover elke motivering in de bestreden beslissing ontbreekt, zodat mag worden aangenomen dat dit stuk wordt aanvaard. De verzoekster benadrukt nog dat het volgen van deze cursus niet vereist was in het kader van de procedure gezinshereniging met haar toenmalige partner zodat het een bijzonder bewijs van integratie vormt. Daarnaast somt de verzoekster nogmaals de stukken op die zij reeds aan het bestuur heeft overgemaakt om haar integratie te ondersteunen, met name een kredietkaart, haar energiecontract, een verzekering, haar wagen, een pensioenspaarplan, een kredietopneming, een beleggingsplan, een autolening, een verzekeringsovereenkomst en een spaarplan. De verzoekster benadrukt dat deze documenten stuk voor stuk aantonen dat er wel degelijk sprake is van sociale integratie nu geen van deze stukken per se nodig zijn om in haar basisbehoeften te voorzien.

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op haar, zij verliest immers haar verblijfsrecht na hier jarenlang een leven te hebben opgebouwd, zij werkt hier, heeft hier een sociaal en familiaal netwerk en is hier ten volle geïntegreerd. De gemachtigde had volgens de verzoekster op een veel grondigere manier moeten tewerk gaan en hij had de voorgelegde stukken niet mogen afschrijven als *“normaal in het kader van een menswaardig leven”*.

In de bestreden beslissing worden deze elementen als volgt in rekening gebracht:

“Wat betreft haar sociale en culturele integratie legt betrokkene een inburgeringsattest voor dd. 17.10.2016 voor. Betrokkene legt verder enkele brieven voor met betrekking tot een kredietkaart op haar naam bij Makro/Metro waarop de huidige situatie van haar dossier te lezen staat en welke afbetaling zij dient te voldoen. Het is niet duidelijk wat mevrouw allemaal aankocht bij desbetreffende winkelketen. Echter de aankoop van voedingswaren of materiële zaken, en het verzekerd zijn in dat kader, kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar zij is gevestigd, al was het maar om in haar basisbehoeften te voorzien. Voor zover mevrouw iets anders met dit document zou willen aantonen, dient gesteld te worden dat dit heden niet duidelijk is en er nagelaten werd verdere duiding te geven. Dit gaat evenzeer op voor de documenten die werden voorgelegd van de ING-bank met betrekking tot een autolening, Focusplan, (pensioen-)spaarplan, Geldreserve, andere vormen van kredietopneming (beleenovereenkomst, overeenkomst kredietopening BUY WAY) en de allerhande verzekeringen die zij voorlegt (Income P via ING en Full Cover via Buy Way): de sociale of culturele integratie die van deze stukken uit zou moeten gaan, kunnen geen beletsel vormen voor het beëindigen van het verblijfsrecht. Mevrouw denkt duidelijk goed na over hoe ze zichzelf het best verzekert (en eventuele nabestaanden de beste garanties biedt – cfr. income P) en ging voorts verschillende vormen van kredieten aan. De verzekeringen zijn mogelijks ook in het buitenland geldig, net zoals de spaarplannen en kredieten ook vanuit het buitenland kunnen verdergezet worden. Hetzelfde geldt voor mevrouw haar wagen, ook deze is niet aan de Rijksgrens van België gebonden. Uit de beleenovereenkomsten blijkt daarenboven dat mevrouw ook zaken in pand geeft in Nederland, meer bepaald in Amsterdam bij de Stadsbank van Lening. Ook het aangaan/behouden van een contract bij Engie Electrabel voor elektriciteit en gas kunnen bezwaarlijk als

een afdoende mate van integratie aanzien worden. Nutsvoorzieningen worden, samen met een dak boven het hoofd, aanzien als noodzakelijk om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Er worden tot slot enkele formulieren met oog op het bekomen van een vakbondspremie voorgelegd. Echter, het loutere ontvangen en heden voorleggen van dergelijke formulieren betekent niet dat betrokkene ook daadwerkelijk is aangesloten bij een vakbond. Bovendien, lidmaatschap bij een vakbond, voor zover betrokkene aangesloten is en de lidgelden heeft betaald, zouden deze verband houden met de tewerkstelling/werk en inkomen van mevrouw. Met betrekking tot de economische situatie van betrokkene tot slot, dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat zij geruime tijd is tewerkgesteld, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter, gelet tewerkstelling en bijbehorend inkomen nodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven kan ook dit element niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Bij gebrek aan contra-indicaties dient bovendien geconcludeerd te worden dat de gezondheidstoestand en de leeftijd van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst of origine (naar keuze) kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is nog voldoende jong om terug te reizen en de draad terug op te pikken.”

Door enkel opnieuw een opsomming te geven van de door haar voorgelegde stukken en op te werpen dat uit deze stukken wel haar volledige integratie blijkt, maakt de verzoekster duidelijk dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de door haar bijgebrachte stukken. De verzoekster maakt hiermee evenwel niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde stukken ten onrechte niet in rekening zou hebben genomen of dat deze stukken niet zorgvuldig zouden zijn onderzocht in het licht van artikel 74/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Dat Raad herhaalt dat de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt. De verzoekster geeft in wezen enkel aan dat uit de voorgelegde stukken wel degelijk blijkt dat zij ten volle geïntegreerd is in België en zij stelt vaagweg dat de beëindiging van het verblijfsrecht een enorme impact heeft op haar leven. De verzoekster betwist echter niet dat zij, gelet op haar leeftijd en gezondheidstoestand, de hier ten lande opgebouwde werkervaring en haar wil om te werken kan aanwenden om aan de slag te gaan in haar land van herkomst of origine en om daar te draad terug op te pikken. Met de loutere affirmaties omtrent haar sociale en economische integratie en met de blote en vage bewering dat de bestreden beslissing een enorme impact zal hebben op haar leven, toont de verzoekster nog niet aan dat de gemachtigde op grond van een onjuiste voorstelling van de feiten of in kennelijke onredelijkheid zou hebben besloten dat het niet blijkt dat de verzoekster op een dermate bijzondere manier is geïntegreerd in België dat deze integratie aan de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

2.1.4. De uiteenzetting van verzoekster laat derhalve niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde op grond van artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“1.

Indien ven/verende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven en familieleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

De motivering van de bestreden beslissing is evenwel niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet voldoende gemotiveerd en heeft geen afdoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden, daar er enkel wordt verwezen naar de relatie die verzoekster had, op basis waarvan zij verblijf verkreeg, maar die stuk liep.

Nochtans heeft verzoekster hier tevens een familiale situatie. Verwerende partij heeft desondanks geen enkele poging ondernomen om rekening te houden met het familieleven van verzoekster.

Zo heeft verzoekster hier wel degelijk familieleden, andere dan haar vroegere partner. Zij heeft hier tal van familieleden, doch met haar neef F. D. (...) onderhoudt zij een belangrijke familiale band. Zij woonden zelfs een tijdje samen, wat ook niet wordt betwist in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt het privé en familiaal leven van verzoekster evenwel niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Daarnaast werd er onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke, sociale en economische belangen die verzoekster hier voor zichzelf heeft opgebouwd (zie supra). In deze zin kan er verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 205.020 dd. 07.06.2018 - STUK 14), waarin wordt gesteld dat er rekening moet worden gehouden met het privéleven van de betrokken persoon, in de zin dat er moet gekeken worden naar zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die hij hier heeft opgebouwd.

In casu betekent dit dat er ook op dit vlak een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit zeer duidelijk blijkt dat verzoekster hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Zij is hier immers reeds 4 jaar tewerkgesteld bij dezelfde werkgever, heeft hier een inburgeringscursus gevolgd, heeft hier een netwerk van familie, vrienden, collega's, burens,

Kortom, verzoekster heeft wel degelijk een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“(...)”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“(...)”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familieleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster opnieuw haar leven zouden moeten opbouwen in Suriname; dit vormt een onevenredige schade aan haar privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is gegrond."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt over het gezins- en familieleven van de verzoekster als volgt gemotiveerd:

"De gezinssituatie in België spreekt voor zich, de relatie heeft een einde genomen. Dit wordt ook nergens door betrokkene betwist. De wettelijke samenwoning is inmiddels reeds geruime tijd stopgezet. Ook met betrekking tot de gezinssituatie legt betrokkene niets voor, noch maakt haar raadsman melding van een gezinsleven of een nieuwe relatie die betrokkene in het Rijk zou hebben aangeknoopt. Voorts is er nergens in het dossier sprake van minderjarige kinderen. Dit wordt ook bevestigd door de voorgelegde loonfiches van betrokkene waarin haar burgerlijke staat van wettelijk samenwonend naar ongehuwd aangepast en waarin geen melding gemaakt wordt van kinderen. In het Rijksregister tot slot staat zij als alleenstaande geregistreerd, er woont verder niemand bij haar in. Dhr. F. D. (...), betrokkenes neef, woonde een tijdje op het zelfde adres, maar ook dat is heden niet meer het geval."

Zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, betwist de verzoekster niet dat haar relatie met S.L.G. beëindigd is.

De verzoekster voert evenwel aan dat in de bestreden beslissing haar familieleven niet op een afdoende wijze werd onderzocht. De verzoekster geeft mee dat zij hier nog *"tal van familieleden"* heeft los van haar voormalige partner, en dat zij met haar neef F.D. een belangrijke familiale band onderhoudt.

De verzoekster betwist evenwel niet dat zij niet langer samenwoont met haar neef F.D. Het EHRM oordeelt dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De verzoekster toont met haar summiere uiteenzetting, waarbij zij niet betwist niet langer samen te wonen met haar neef F.D., geen bijkomende banden van afhankelijk aan. De verzoekster blijft dan ook in gebreke om concreet aannemelijk te maken dat de banden met haar neef daadwerkelijk onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM zouden vallen.

Waar de verzoekster nog aangeeft dat zij hier *"tal van familieleden"* heeft zonder *in concreto* toe te lichten om wie het gaat, toont zij evenmin concrete banden aan die zouden oplopen tot een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster toont niet aan dat zij in België een gezins- of familieleven heeft ontwikkeld dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Een schending van het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op de bescherming van het gezins- of familieleven, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Daarnaast voert de verzoekster aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met haar privéleven. De verzoekster meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke, sociale en economische belangen; zij geeft mee dat zij hier al vier jaar is tewerkgesteld bij dezelfde werkgever, dat zij een inburgeringscursus volgde en dat zij hier een netwerk heeft van familie, vrienden, collega's en bureaus.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het

tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins-/privéleven van de verzoekster is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk in rekening bracht dat de verzoekster hier al vier jaar is tewerkgesteld en zij een inburgeringscursus volgde:

“Wat betreft haar sociale en culturele integratie legt betrokkene een inburgeringsattest voor dd. 17.10.2016 voor. Betrokkene legt verder enkele brieven voor met betrekking tot een kredietkaart op haar naam bij Makro/Metro waarop de huidige situatie van haar dossier te lezen staat en welke afbetaling zij dient te voldoen. Het is niet duidelijk wat mevrouw allemaal aankocht bij desbetreffende winkelketen. Echter de aankoop van voedingswaren of materiële zaken, en het verzekerd zijn in dat kader, kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar zij is gevestigd, al was het maar om in haar basisbehoeften te voorzien. Voor zover mevrouw iets anders met dit document zou willen aantonen, dient gesteld te worden dat dit heden niet duidelijk is en er nagelaten werd verdere duiding te geven. Dit gaat evenzeer op voor de documenten die werden voorgelegd van de ING-bank met betrekking tot een autolening, Focusplan, (pensioen-)spaarplan, Geldreserve, andere vormen van kredietopneming (beleenovereenkomst, overeenkomst kredietopening BUY WAY) en de allerhande verzekeringen die zij voorlegt (Income P via ING en Full Cover via Buy Way): de sociale of culturele integratie die van deze stukken uit zou moeten gaan, kunnen geen beletsel vormen voor het beëindigen van het verblijfsrecht. Mevrouw denkt duidelijk goed na over hoe ze zichzelf het best verzekert (en eventuele nabestaanden de beste garanties biedt – cfr. income P) en ging voorts verschillende vormen van kredieten aan. De verzekeringen zijn mogelijks ook in het buitenland geldig, net zoals de spaarplannen en kredieten ook vanuit het buitenland kunnen verdergezet worden. Hetzelfde geldt voor mevrouw haar wagen, ook deze is niet aan de Rijksgrens van België gebonden. Uit de beleenovereenkomsten blijkt daarenboven dat mevrouw ook zaken in pand geeft in Nederland, meer bepaald in Amsterdam bij de Stadsbank van Lening. Ook het

aangaan/behouden van een contract bij Engie Electrabel voor elektriciteit en gas kunnen bezwaarlijk als een afdoende mate van integratie aanzien worden. Nutsvoorzieningen worden, samen met een dak boven het hoofd, aanzien als noodzakelijk om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Er worden tot slot enkele formulieren met oog op het bekomen van een vakbondspremie voorgelegd. Echter, het loutere ontvangen en heden voorleggen van dergelijke formulieren betekent niet dat betrokkene ook daadwerkelijk is aangesloten bij een vakbond. Bovendien, lidmaatschap bij een vakbond, voor zover betrokkene aangesloten is en de lidgelden heeft betaald, zouden deze verband houden met de tewerkstelling/werk en inkomen van mevrouw. Met betrekking tot de economische situatie van betrokkene tot slot, dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat zij geruime tijd is tewerkgesteld, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter, gelet tewerkstelling en bijbehorend inkomen nodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven kan ook dit element niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Bij gebrek aan contra-indicaties dient bovendien geconcludeerd te worden dat de gezondheidstoestand en de leeftijd van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst of origine (naar keuze) kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is nog voldoende jong om terug te reizen en de draad terug op te pikken.”

Tevens werd rekening gehouden met het verblijf van verzoeksters neef F.D. In de mate dat de verzoekster thans verwijst naar “een *netwerk van familie, vrienden, collega’s, burens*”, wordt erop gewezen dat elke concrete toelichting omtrent de aard en de intensiteit van deze beweerde banden ontbreekt. Uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de privébelangen van de verzoekster, en haar economische en sociale integratie, in rekening heeft genomen. De gemachtigde heeft zich op het standpunt gesteld dat deze elementen niet getuigen van een zodanig bijzondere integratie in België, dat zij aan de beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet in de weg zouden staan. De gemachtigde ging zodoende wel degelijk over tot een concrete belangenafweging aangaande het privéleven van de verzoekster, waarbij hij tevens toelichtte dat de verzoekster jong genoeg is om terug te reizen en om de draad terug op te pikken in haar land van herkomst of origine, en dat zij de in België opgebouwde werkervaring en haar wil om te werken kan aanwenden om aldaar aan de slag te gaan. De verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM op incorrecte wijze heeft afgewogen.

De verzoekster toont niet concreet aan dat zij haar privéleven niet kan verderzetten of ontplooiën in het land van herkomst of origine, zodat niet kan worden aangenomen dat zij voor de uitoefening van haar privéleven aan België is gebonden. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE